

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 487/2020
20.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 196/19 од 06.08.2019. године, у седници одржаној 20.05.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 196/19 од 06.08.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 196/19 од 06.08.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр 374/18 од 18.03.2019. године, ставом првим и другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па обавезана је тужена да тужили на име новчаног обештећења због повреде права на правично суђење у разумном року плати 400 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије са законском затезном каматом почев од 18.03.2019. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиле преко досуђеног износа па до тужбом тражених 3.000 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије са законском затезном каматом од дана пресуђења, па до исплате. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка од 27.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр 196/19 од 06.08.2019. године, ставом првим изреке одбијене су жалбе тужиле и тужене и првостепена пресуда потврђена у побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и делу одлуке о трошковима поступка. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14 и 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан, а тужена обавезана да наведену накнаду плати тужили. О овом праву тужиле и о висини тражене накнаде, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Указивање у ревизији на другачију одлуку Вишег суда у Сремској Митровици, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у овој правој ствари, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правој ствари поднета је 30.08.2018. године, ради исплате новчаног обештећења за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, а побијана вредност предмета спора је 2.600 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиле недозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић